

Jeg synes også, det er fint at tilbyde en sundhedsundersøgelse, såfremt det er med henblik på en eventuel behandling, når vedkommende kommer til Danmark. Men hvis det, som det implicit fremlægges, skal bruges til at sortere mennesker fra, der er psykisk eller fysisk syge eller handicappede, så finder vi det uacceptabelt.

Endelig er begrundelsen for at gøre beslutningen om den overordnede fordeling af kvoten politisk i sig selv tankevækkende. At der er stor fokus på og mulighed for strategiske beslutninger på området, diskvalificerer vel ikke det saglige og humanitære hensyn. Tværtimod gør det da netop et politisk hensyn uhensigtsmæssigt.

Vi er måske nået dertil, hvor regeringen har måttet erkende, at dens højt prioriterede integrationsindsats, som den selv kalder det, ikke har slået til. Måske mener den så, at den nu kan lykkes ved at sortere de mennesker, vi lukker ind.

Jeg kunne læse i Kristeligt Dagblad, at hr. Peter Skaarup begejstret kaldte forskelsbehandling af mennesker i nød for en nyskabende tanke. Ja, det kan man da rolig sige. Det er flygtninge, vi taler om, vil jeg bare gøre opmærksom på, ikke en indkøbsvare, hvor det gælder om at vælge dem, der har de bedste potentialer, de største kompetencer og muligheder.

Vi kan ikke støtte et forslag, der vender hele ideen bag flygtningehjælpen på hovedet. FN's kvoteflygtninge skal ikke have et integrationspotentiale, de skal først og fremmest have et beskyttelsesbehov. Vi vil ikke være med til at skabe over- og underklasser i flygtningelejre.

Derudover har vi også flere spørgsmål til det her forslag, som vi gerne vil have svar på under udvalgsarbejdet.

Men en deling af lovforslaget ville vi være meget positive over for.

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Jeg vil gerne takke for, at et flertal bakker op om dette lovforslag.

Så vil jeg sige til den kritik, der har været, at jeg synes, den bygger på en mangelfuld opfattelse af alverdens flygtningeproblemer. Det er næsten, som om der kun er en meget lille gruppe flygtninge at vælge imellem, og at hvis ikke de kommer til Danmark, så er der intet andet at gøre end at lade de pågældende rådne op i flygtningelejrene.

Men bl.a. takket være en dansk indsats er der jo nu en anden måde at hjælpe flygtninge på, som er i stærk vækst, og det hedder hjælp i nær-områder. Danmark er engageret i en stribe nær-

områdeprojekter, som har at gøre med at forbedre asylsagsbehandlingen, forbedre standarden i flygtningelejrene, forbedre administrationen og identifikationen af flygtninge samt bidrage til repatriering.

Repatriering fra nærområde til hjemland er efter min mening den gigantiske opgave, som de rige lande i langt højere grad bør interessere sig for. Jeg har på regeringens vegne foreslået FN's flygtningehjælpskommissær, at vi opretter en global fond for repatriering, f.eks. under Verdensbanken, sådan at en del af de flere millioner flygtninge, som kunne komme hjem, hvis der var nogen, der ville hjælpe dem til det, nu kan komme hjem.

Da nu både hr. Søren Søndergaard og fru Anne Baastrup hører efter, hvad jeg siger, vil jeg gentage: Der er altså flere millioner flygtninge alene i Afrika, som kunne komme hjem, hvis de blev hjulpet hjem, vel at mærke hjem til deres hjemland. Derfor har Danmark foreslået en repatrieringsfond, som vi også selv er villige til at bidrage til, sådan at flere flygtninge kan komme ud af FN's flygtningelejre.

Det vil sige, at for fremtiden bliver der altså to muligheder for flygtninge i FN's flygtningelejre. Den ene er at komme til et vestligt land, f.eks. Danmark, den anden er at få hjælp til at komme til hjemlandet, hjulpet af en repatrieringsfond eller af en ngo, som finansieres af den danske stat, af andre eller af en international organisation.

Tingene er først ved at tage form, men der er ingen tvivl om, at det vil få fart på i de kommende år. Det skulle jeg også hilse fra mine ministerkolleger i EU og sige. Vi drøfter det ved alle møder, og der er virkelig skub i tingene, især i de nordafrikanske lande og i Kenya. Kenya nævner jeg, for der har Danmark et særlig perspektivrigt projekt i gang.

Kl. 19.40

Det er derfor, man nu med rette kan sige, at hvis vi har to flygtninge, som har det samme behov, og som begge af UNHCR bliver beskrevet som nogle, som kan have behov for at komme væk fra flygtningelejren, og den ene har mulighed for at slå rødder i Danmark og få glæde af at være i Danmark, mens den anden ikke har udsigt til andet end at blive bistandsklient resten af livet og leve isoleret, aldrig lære sproget og uden familie i Danmark, hvem er det så af de to, som vi skal tage? Så tillader vi os at sige, at hvis det er valget, så vil vi tage den første. Vedkommende har jo det samme behov som den anden, men